

תמר ורדימון היחה נערה צנועה מהקיבוץ — אבל כל חייה נמשכה להרפתקנים. כאשר נשרפה למוות בלונדון יחד עם בעלה חיים (משמאל) הש' איה סימון שאלה. השבוע הם נקברו

אנשי חברה-קדישא. חנה ורדימון ביקשה לקבור את בתה וחתנה בבית הקברות של הקיבוץ, כלי גינונים דתיים, אך מישפחת הבעל התנגדה. בסוף הושגה פשרה: תמר וחיים נקברו בחיפה, אך הטקס היה רק סימלי. לא הושר אל מלא רחמים. בנם הבכור של תמר וחיים, אורי, אמר קדיש.

את שני הבנים הוכילה חברתה הטובה ביותר של תמר, אביבה גביון, הגרה במשך שנים לידה, בשדרות הנשיא במרכז הכרמל. היא הגיעה באותו היום מלוס-אנג'לס, במיוחד להלוויה. אביבה חיה לאחרונה בארצות-הברית עם בעלה, מיליונר שיש לו עסקים מסועפים בליבריה. היא חמותו של הזמר דויד ברוזה.

„ארז היה החבר הכי טוב של בני. גידלתי אותם למעשה ביחד“, סיפרה אביבה. היא גם ביקרה את תמר בלונדון בשנה האחרונה.

הרמות שקישרה את כל האנשים השונים האלה היתה תמר — נערת קיבוץ, שעברה חיים סוערים מבלי שרצתה בכך.

רצח וספינוזה

תמר ורדימון הופיעה בתל-אביב בשנות ה-50, כעובדת קיבוץ טריה. היא באה או חברת בת אחת של קיבוץ עין-החורש, נירה עומרי.

ההרפתקה האחרונה של תמר

שנודעה בכינוי „נירה שהלכה העירה“, ושהפכה לאחר-מכן עורכת-סרטים. שתי הצעירות היפהפיות משכו תשומת-לב בצפון תל-אביב של אז. תמר היתה צעירה תמירה, בעלת שיער חום, גוף מושלם ואישיות שקטה ונעימה. היא היתה בת-שנמת אופיינית מהקיבוץ. וכמו נערות אחרות בקיבוץ ברחו מחיים שהיו מלאים באדיאלים ובכל טוב. היא נמשכה דווקא לאנשים מסוג אחר — הרפתקנים, ימאים, אנשי-ביטחון וגם אנשים שעל גבול החוק.

באחד הימים הכירה את מרדכי קידר, איש מזרז שהיה שונה מכל גבר שהכירה בקיבוץ. מוטלה, כפי שהכל קראו לו, צעיר דומיננטי, יושב בכסית, שיחק שחמט ודיבר על הפילוסופיה של ברוך ספינוזה. הילכו עליו סיפורים שונים, ובין השאר הסיפור שהרג נהג מניית והשתתף במעשי-שוד. מוטלה חייה חיוך מיסחורי כשנשאל על כך.

בין מוטלה ותמר התלקחה אהבה, והנערה היפה מעין-החורש, השקטה והצנועה, הרתה ללדת. מיחסים אלה נולד הבן, ארו, שימלאו לו 33 בפברואר הקרוב. גבר יפה-תואר, הדומה מאוד לבנה של תמר מבעלה השני. מוטלה לא נשא את תמר גם אחרי לידת ארו, והשניים נפרדו. הוא ניהל

הובאו בטיסה בלילה הקודם. הטקס, שהיה דתי מקוצר, היה פשרה בין רצונות שתי המישפחות — החילונית של תמר והמישפחה המסורתית של חיים.

בשני ארונות נפרדים הובלו לקבורה תמר ורדימון-קידר-אשכנזי, וחיים אשכנזי, הארונות

„איה ארז?“ לחשו באי-ההל-ויה, שהלכו אחרי הארונות של תמר וחיים אשכנזי בבית-הקברות החדש של חיפה. בכניסה לעיר.

ארו קידר, בנה של תמר, לא היה שם. הוא לא יכול היה לבוא ולהגיד קדיש, כי מישפחת-לונדון עצרה אותו ושיחררה אותו / כעבור כמה ימים בערכות של 40 אלף לירות שטרלינג. היא גם לקחה ממנו את דרכונו — כך שלא יכול היה לנסוע.

חיים סוערים

הלוויה היתה קורעת לב. באו אנשי החברה הגבוהה של חיפה, הקרויה כפי עצמה „פייטון פלייס“, נשים מהוררות, עטופות בפרוות וכביגרייטור וענודות-יהלומים.

באו קיבוצניקים, אנשי השומר הצעיר מעין-החורש, שהביאו עימם ציפורי גן-עדן שנקטפו זה עתה מגן הקיבוץ. בראשם באה אמה של תמר, חנה ורדימון, אלמנתו של אחד מראשי הקיבוץ הארצי.

באו עובדי צים, שם עבר חיים אשכנזי בשעתו כקצין שני. הארונות באו בלילה מלונדון, איש לא קיבל אותם כנמל-התעופה, מלבד